

Heti biztató üzenetek 3.15. A küldetésre vágyó hit

„Majd az Úr szavát hallottam, amint ezt kérdezi: Kit küldjek el, ki lesz a követünk? Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj!” (Ézsaiás 6,8)

Ézsaiás próféta különleges elhívása mélyen megérinti az embert. A templomban megjelenik az Úr és egész mennyei udvartartása. Angyalok harsogják szentségét, mely minden felett álló tökéletesség. Nyelvtani kategória szerint túlzófok. Hiszen a kétszeres ismétlése egy szónak már felsőfok, a háromszoros ismétlés a kibeszélhetetlennek felel meg. Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti a földet. Szent, a lehető legszentebb, a legeslegszentebb, de még inkább kibeszélhetetlenül és megfogalmazhatatlanul szent, mert túl szűk az emberi szó mozgásteret ahhoz, hogy a végesség hangkészletébe foglalja a Végtelent.

E csodás jelenetben a legcsodálatosabb talán az, hogy Istennek van üzenete. Mindig van üzenete. A bűnös emberhez is van üzenete. A csalódást okozó emberhez is van üzenete. A bukott emberhez is van üzenete. Hűtlenné vált népéhez is van üzenete.

Isten nem csak a jókhoz beszél. Ha kemény is az üzenet, Isten nem hallgat el soha. Nem aláz meg ennyire, hogy nem szól. Isten nem ignorál. Haragjában sem hallgat. Emberi kapcsolataink legfájdalmasabb élménye tud lenni a dacos és büntető hallgatás. Amikor a másik nem szól és én elveszettnek érzem magam, mert tudom, hogy van gondolata, talán elítél, talán elveszítem, talán soha nem lesz már köztünk bizalom és kapcsolódás, de arra se méltat, hogy elmondja, legalább egyszer, hogy befejeztük. S olyan is van, hogy nem is fejezzük be. Némán élünk egymás mellett tovább. Ez egy munkahelyen is nagyon nehéz, egy iskolai közösségben is majdnem elviselhetetlen. De a magánéletben már megbetegítő krónikus stresszé válik, mert nincs kilépés, nincs kiút, csak szüntelen szembesülés a büntető csenddel.

Isten nem így áll sem a népéhez, sem az egyes emberhez. Van üzenete, Ő kimondja a kemény szavakat is, az ítélet szavait, a büntetés, a vezeklés, a szenvedés szavait. Az Úr szól és követet keres.

El akar küldeni egy embert, aki tiszta szívvel és tiszta szájjal úgy és akkor, ahogy és amikor az Úr adja, átadja az üzenetet. Nem finomít rajta, nem szépíti tartalmát, nem kerekíti le életét. Kimondja, úgy, ahogy van.

Ez pedig nem egyszerű feladat. A fájdalmas szavakat, az ítélet szavait, az igazságot sohasem egyszerű kimondani. Senkinek nem jó a szemébe mondani, hogy elveszett vagy. Szenvedned kell, mert ítélet alatt állsz. Vétkeid miatt ér most a gyötrelem.

Mégis van egy ember, aki erre is hajlandó, aki erre is kész. Nem azért, mert szeret bántani másokat vagy megveti népét. Ézsaiás nyilvánvalóan szereti a földet, ahol él, s az embereket, akikhez szól. De van, ami fontosabb ennél: Isten akarata.

S ha Isten azt akarja, hogy hozza valaki a nép tudomására, hogy mi vár rá, hogy ítélet alá kerül, hogy bűneiért megkapja büntetését, akkor íme, itt áll az ember, aki ezt is kész elmondani. *Ha az Úr küld, akkor én akarok lenni a küldött.* Ézsaiás vágyódik a küldetésre, vágyódik a szolgálatra. Vágyódik arra, hogy Isten akarata szerint a nép közé léphessen.

Ez a fajta vágyakozás a szolgálatra, a cselekvésre, az Isten tervében való részvételre hitünknek egy nagyon fontos eleme. Fakadhat a hálából: azért, hogy Isten számol velem, beszél velem, szeret és megment engem. Fakadhat szeretetből: akit szeretek, azért kész vagyok mindent és bármit megtenni. Márpedig Istent szeretem és én tenni akarok Érte. Bizonyára vannak olyanok is, akik félelemből, kötelességtudatból, valamiféle szörnyű kényszer súlya alatt roskadozva munkálkodnak Isten országában. De megvan annak az esélye, lehetősége, hogy ez szívből jövő drága indíttatás legyen. Ézsaiás története pedig erre hív, erre tanít bennünket. Tapasztaljuk meg, milyen Isten dicsőségében fürdőzve szembesülni azzal, hogy Istennek szüksége van olyan szolgálókra, akik akarják a szolgálatot!

Tapasztaljuk meg azt, hogy milyen szívből és boldogan végezni azt a munkát is, ami nehéz, s nem feltétlenül esik jól nekem! Nem azért vannak ugyanis erős érzelmek és vágyak a lelkemben, mert annyira kellemes a rám váró feladat. Hanem azért, mert tudom, hogy Kinek adom az erőmet! Ha tudom, hogy Istenért vállalom áldozatot, szeretetből és hálából és megérintettségem biztos tudatában, akkor meg fogom tapasztalni, hogy milyen az, amikor Isten áldását tapasztalva végezhetem a munkámat!

Gyakoroljuk mi ezt szeretetkapcsolatainkban is a szeretet önzetlen vonása okán. Ismerjük ezt, amikor a másik a fontosabb, vagy a barátságunk a fontosabb, vagy a családom a fontosabb. Talán kellemetlen, de érte örömmel megteszem. Erre hív bennünket Isten szeretete és Isten ügye is. Ézsaiás vágya az én vágyam is lehet, s küldetése az én küldetésem is lehet: Isten igazságát csorbítatlanul átadni. Élet ugyanis csakis ebből a tiszta és kompromisszum nélküli igazságból lesz. Ezért nagy a felelőssége minden bizonyágtevő hívő embernek, de még nagyobb az áldása, ha e felelőssége tudatában hirdeti az evangéliumot.